

LA TUIES

—Ja ho sé que encara fa massa fred per venir a pescar amb un vestit d'estiu, però tinc la mania de què així les sardines es deixaran enredar més de pressa.

Diario semanal flamante y lustrado, de avisos, anuncios y esquelas mortuorias
¡ SALE HOY !

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

Rufasta está consternado. ¡Una fiesta le han birlado!

Servidor, que en lo de [mandra rivaliza dignamente con Manolo Fontdevila y Pahissa, el indolente, ha tenido esta semana un soberano disgusto y aun está como se dice medio temblando del sus-[to Nada menos que en do- [mingo cae el primero de mayo, ¡hay para desesperarse y pedir que caiga un ra- [yo! ¿Hay derecho — yo pre- [gunto— a birlarle así una fiesta al infeliz Eleuterio que la pluma siempre en- [hiesta escribe sin descansar, disparate tras burrada, para que ría la meuca igual que la chica honra- [da, el casado con chiquillos, el soltero que es corrido, el viudo con lío propio, y el que carece de nido y en la casa donde vive empaita a la cocinera, y si no encuentra otra [cosa, a la propia dispesera? Yo que de la fiesta hu- [milde,

en justa celebración, pensaba ir con una chica de Las Planas a un rin- [cón, para allí enseñarle el Na- [irro y si quería el francés, con aquel acento puro de ciertas "chambres [meublés". ¡Caer la fiesta en domin- [go! ¿Y a eso, qué dicen las [gentes? ¿Es que van a confor- [marse, como si tal, tan pacien- [tes? ¡Yo no, porque mi pro- [testa va a estallar, sonora y re- [cia: yo no puedo conformar- [me con una cosa tan necia! ¡Un día más de pensar! ¡Ahí es nada lo del ojo! Creo que se justifica cumplidamente mi enojo. Tanto que el uno de ma- [yo, en señal de rebeldía, ¡para que rabie el bur- [gués, trabajaré todo el día!

RUFASTA
obrero consciente

ruido le dejó un poco des-
cuidado.

o o o

Perrito Lulú, se vende. Es muy cariñoso y obedi-
ente. Hace todo lo que le enseñan. Ocasión sin igual para señorita que se aburra y no tenga com-
pañía.

o o o

Empresario con teatro disponible, desea com-
pañía para explotarlo. Se advierte que huye siem-
pre de las malas com-
pañías.

o o o

Se desea socio para ex-
plotar minas de carbón. Excelente ocasión para hacer dinero, pues ya es sabido que no hay nada que dé mayores benefi-
cios que los negocios su-
cios.

o o o

Para fabricar telesco-
pios, busco capitalista. Negocio de extraordina-
rias perspectivas, sobre todo en días serenos.

o o o

SUCESOS

ESPELUZNANTES

UN BRAVO SE TIRA A LA CALLE

Una señora respetable, que lee "La Vanguardia" y escucha la radio, denunció al juzgado que un individuo llamado Espiridión Bravo había engañado miserablemente a una sobrina suya, llamada Esperanza Calle.

Según parece, el Bravo

fué a casa de la señora en cuestión, que es una de las casas más acreditadas de Barcelona, y se llevó a un cuarto a la Esperanza para contarle un cuento, prometiendo pagarle la cuota fija correspondiente y, además, una espléndida propina. Pero el sinvergüenza, cuando terminó la entrevista, dijo que no llevaba una gorda y que la única que tenía se la había dado a la chica, en pago de sus buenos servicios.

ESPECTACLES TEATRE COMIC

L'èxit dels èxits
Tothom ha d'anar a
veure

LOVE-ME

¡Quiéreme!
¡Estima'm!
¡Aime-moi!

El millor espectacle de
Barcelona

GRAN TEATRE ESPANYOL

Exit colosal
L'obra de la temporada
ELS FILLS DEL
CARRER

~ E D E N ~

Conde del Asalto, 12
Tarde y noche:

De seis tarde a tres
madrugada
Dancing
LAS MIL Y UNA
NOCHES

Gran éxito de
LOS NEGROS
JACKSON

Tarde y noche
2. Orquestas, 2
con la formidable
— CRIOLLA —
- PARELLADA -
con bandoneón y sierra
argentina

ANUNCIOS

ECONOMICOS DE LA "RETAGUARDIA"

Liquidación de loros.
— Por causa de la crisis de music-hall, se liquida una partida, a diez pesetas sesión, sin propina comprendida. Dirigirse: Rambla de Santa Mónica, de doce de la noche en adelante.

o o o

Mecanógrafa rubia, jovencita, bien parecida y elegante, desea caballero pues tiene un negocio por desarrollar. No importa que esté mal de ortografía, que ya el amo se la enseñará poquito a poco.

o o o

Viuda joven, con establecimiento abierto, necesita caballero formal para que le arregle el negocio, que su difunto ma-

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

Dos grans propietaris

AL Coll hi ha un senyor que posseeix grans extensions de terrenys. Aquest senyor, cada matí, baixa fins al Josepets i s'assenta en un bar on pren un vermut. Després, xano, xano, se'n torna cap a casa seva.

L'altre dia es va trobar amb un xicot jove, que té un troç de terra tocant a les seves propietats.

—Nosaltres — digué aquest darrer — som els dos propietaris més importants del Coll!

—I ara! — féu l'altre —. No sé pas perquè parla en plural! Ja sap el que val, la meva finca? No se'n veu pas el fill!

—Precisament! I de la meva, gairebé no se'n veu el començament!...

La innocent

AQUESTS dies s'ha parlat molt amb motiu d'una denúncia presentada al jutjat, contra les agències de matrimonis. Serà oportú, doncs, contar una

petita anècdota de la que en fou protagonista un amic nostre, fa alguns anys.

El nostre amic, que no tenia gaire feina que fer, va anar a una d'aquestes agències on el van posar en contacte — en sentit figurat, eh? no maliciïn — amb una xicota d'allò més innocent, segons manifestacions de la mestressa de l'agència.

L'home tenia bona memòria i la reconegué.

—Vostè m'ha enganyat! — digué a la dama que li havia presentat aquell angelet —. Aquesta xicota, fa cinc anys que treballava com a tanguista al "Novelty"!

La dama va somriure.

—Es veritat... — digué —. Però es va retirar d'aquella vida, i ara, com que ha passat tant de temps, sap?, ja no es recorda de res, i torna a ésser innocent com un anyell...

La xicota obedienta

EN un cert temple barceloní, dedicat al culte de l'amor, hi ha una xicota filarmònica. No volem dir que toqui el corneti de pistó, perquè és una noia puritana en aquests afers, sinó que canta amb una veu admirable.

L'altre dia, la mestressa li va dir:

—Nena, saps que si t'hi haguessis dedicat, hauries sigut una excelent cupletista?

—Sí — respongué la meuca — però els meus pares no van voler, perquè els hi hauria fet vergonya tenir una noia que treballés en un cafè concert!...

Demanen per l'amo

A Barcelona hi ha una botiga d'aucells, gossos i altres bestioles. En venen de vius i de dissecats.

Fa pocs dies, va entrar una senyora, dient que volia comprar un mico.

El dependent, n'hi va ensenyar tres de dissecats.

—No, no — digué la senyora —. El voldria viu.

I el dependent, en sentir això, crida al botones i li diu:

—Noi, digues a l'amo que surti, que el demanen!

L'hortolà de Sant Boi

EL COP DE MA

EN una tertúlia de cafè, s'exclamava en Pau Brotons, ric magatzemista de bacallà, que en els quatre anys que portava de matrimoni no li havia estat possible veure complert el seu més gran desig de poder prodigar les seves carícies a un infantó continuador del seu nom i hereu de la seva fortuna.

Un dels presents, va indicar a en Pau Brotons que li presentaria un parent seu, encarregat d'una brigada de les que treballa al moll, que en vuit anys de matrimoni havia tingut deu fills, el qual li podria donar valuosos consells, i fins algun cop de mà, si fos necessari.

En Pau Brotons, picat per aquest oferiment, contestà:

—Si és que amb un cop de mà el teu parent pot fer-hi alguna cosa, ves-lo a buscar en bona hora, però fes-li avinent que si el cop que dona és d'alguna altra cosa, que se'n despedeixi, perquè sortirà de casa sense!

Pere Cascabells

—Jo, per convence'm de què una dona m'estima, necessito dues proves d'amor: primera, que em fii, i segona que no em reclami el deute.

LES MORES

LA Lulú, l'enjogaçada figulina de l'Excelsior, també havia caigut en la temptació de tenir un negre com totes les ballarines de postin. No és que a la xicoteta li agradés aquella capsa de betúm amb cames, però la moda exigia aquest sacrifici, i davant de la moda no hi ha apel·lació possible.

Per a celebrar el seu "contracte" amorós, la Lulú i en Johny, que aquest era el nom del negre del jazz que ella havia triat, van anar a passar un dia al camp.

—Així, enardida per la naturalesa, em costarà menys d'acostumar-m'hi, — es digué la Lulú, que en realitat es deia Mercè i era filla del popular barri d'Hostafranchs.

Ja en ple camp, la cosa semblava que anava bastant bé. Les mostres d'amor es canviaven de l'un a l'altre amb força vehemència.

Caminant, caminant, trobaren unes magnífiques moreres, i la Lulú, que li agradaven molt, es va fer un tip de mores fins a indigestar-se-li.

VIDES EXEMPLARS

—Mira, Johnny — va dir la xicota un xic marejada — anem a descansar sota d'aquell roure.

I descansant, descansant, es van començar a enredar les coses, i la Lulú va accedir a una dolça petició d'en Johnny.

Quan estaven a punt de retornar a la ciutat la ballarina va treure el mirallet, la barreta i la brotxa i va començar la seva toaleta, però quina no seria la seva sorpresa en veure dintre del mirall que tenia els llavis negres com el carbó.

—I ara, Johnny — va cridar indignada la xicota —. Tu no ets un negre autèntic! La teva pell destenyeix! M'has enganyat miserablement.

I és que la xicota, de moment, no recordava el tip de mores que s'havia fet...!

Merceneta

—Els cabells curts tenen un avantatge molt gran: pots tornar a casa sense passar abans per la pentinadora...

AIXO dels exemples, és una cosa que sempre ens ha fet molta gràcia. I és que cada u posa i explica el que millor s'adapta a la seva moral, que és la senyora més adaptable del món.

I si no ho creieu, aquí en teniu un:

El senyor Bordons era un home de costums impecables. Ell no bevia, ell no abusava dels plaers carnals. Era sobri i auster com un sac de serradures.

Però el senyor Bordons, amb tot i practicar aquestes virtuts, també es va morir, com nosaltres pecadors ens morirem un dia o altre.

I com que el senyor Bordons era membre de la Lliga Antialcohòlica, a l'acte de l'enterrament hi va assistir el president de l'entitat.

—Ja veieu — digué el president en el seu discurs funerari — que en Bordons és un exemple vivent de les nostres doctrines sanes i austeres. Ell, mai havia engolit una gota d'alcohol, i això ha fet que la seva vida admirable es perllongués fins als 93 anys. Els fets, doncs, demostren més que tot el què jo vos pugués dir, l'alta virtut de les nostres conviccions.

Quan ja la comitiva es retirava, el susdit president preguntà a un dels assistents:

—Però, és que no tenia família, el pobre Bordons, que veig que el dol era format únicament per bons amics d'ell?

—Sí, té un germà, però és un home indigne: des de que es lleva fins que se'n va a dormir, està en borratxera perpètua...

—Això és una desgràcia, una gran desgràcia! I és jove, encara, aquest germà?

—Té 97 anys, senyor president, però s'aguanta fort com un roure...

Guillem de Pressa

SOMNI I REALITAT

TOTS sabeu que vivim en un temps en què ni a casa s'està segur. Els lladregots ho acaparen tot: joieries, bancs, botigues...

No té, doncs, res d'estrany, que donya Marta, quan es quedava sola a casa, en el seu xalet de la Bonanova, passés unes engúnies terribles.

Tenia el que se'n diu la mania de què l'havien de robar i matar i fer-li mil heretgies. I el drama presentit arribà...

Un dia en què, en caure la tarda, estava innocentment surgint un parell de mitjons del senyor Bidosa, el seu marit, va veure, horroritzada, que s'obria la porta del jardí i que un home amb una careta negra penetrava amb tota classe de precaucions i amb un gran punyal a la destra. Oh,

quin punyal més terrible, més llarg i més punxagut!... Donya Marta volgué alçar-se, però les cames li feren figa. Provà de cridar, però la veu se li quedà glaçada a la gola. Decidida, no obstant, a no deixar-se atropellar, tingué una idea: posar l'ou de fusta que serveix per sorgir dintre d'un mitjó i defensar-se amb ell com si fos una arma ofensiva. Sense ni pensar-s'hi, començà l'operació, però l'ou de fusta no volia entrar, per més forces que ella feia. Ara apretava per aquí, ara estirava per allà, tota enguniada, fins que una veu de tró cridà tota empipada:

—Què repunyella fums, Marta? Que et penses que són de goma, que me'ls estires d'aquesta manera?

Va ésser llavors que donya Marta es va despertar i va veure que tot era un somni fill de la seva excitada imaginació.

Ll. Pador

UN PRESIDENT CARINYÓS

A porta tancada, es veia un d'aquells processos repugnants en què un home sense escrúpols havia fet coses que més val no detallar a una nena molt menuda. Vingué el moment en què s'hagueren de reconstituïr els fets i com que l'acusat negava rodonament que ell hagués fet res de censurable, no hi hagué més remei que acudir a fer declarar a la pròpia interessada. Però la nena tenia por i no hi havia qui li arranqués una paraula.

El president, endolcint la veu, la cridà carinyós:

—Vina, maca, no tinguis por, perquè a nosaltres, saps?, ens agraden molt les nenes bufones...

Naturalment, en aquell ambient, aquestes paraules varen arrencar una rialla a tots els presents, i el president, empipat, tallà secament aquelles mostres irrespectuoses, aclarint amb fermesa:

—Però consti que també ens agraden els neus! Res, que es va suspendre la vista.

Suca Tinters

MANERES DE PARLAR

EN Bricall i en Sistacs eren els amos d'un gran comerç de quincalleria, i mai no havien tingut la més petita discussió. En tot s'avenien.

Res es feia en aquella casa que no fos aprovat pels dos socis.

No obstant, en Bricall, que era el fundador del negoci, tenia un vici que no hi havia manera de treure-li del damunt. Aquest vici consistia en què en parlar del negoci, sempre ho feia en primera

—Quina distracció! M'he descuidat el vestit dintre l'auto!...

persona: "jo" he comprat aquest gènere en molt bones condicions, la "meva" casa és la més important de Barcelona, etc., etc.

Un dia en Sistacs, en el to més amable que va poder, li va fer observar aquell vici d'egolatria, i li va pregar que procurés desvesar-se'n.

—No costa res, dir: la "nostra" casa, avui "havem" comprat, etc.

I en Bricall va fer tots els esforços imaginables per atendre la raonable indicació del seu company. Des d'aquell moment sempre més va parlar en plural.

Un dia, en entrar al despatx de la gerència, en Sistacs va notar que el seu company estava bon xic capficat.

—I doncs, noi, què tens, què et passa? — li va preguntar.

—Què em passa? Una cosa molt grossa. Estem perduts, ja t'ho diré.

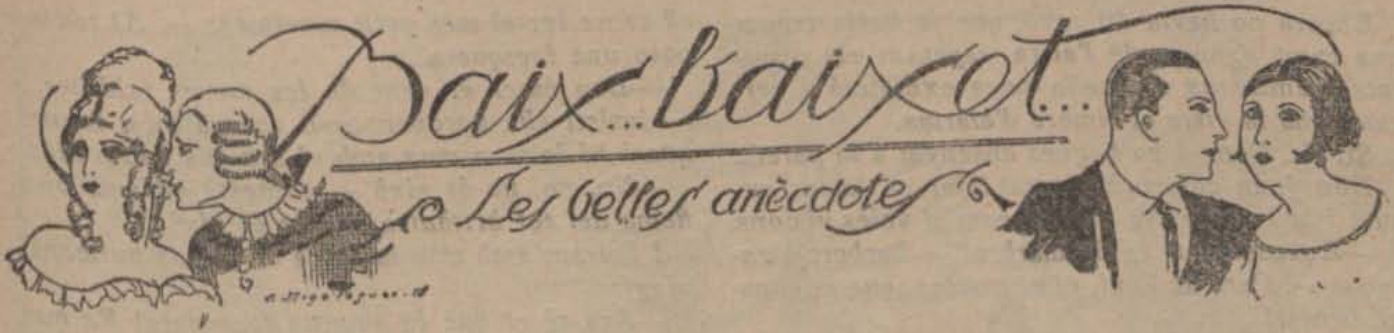
—I ara, Bricall! Explica't, no em facis estar amb ànsia!

—Senzillament: que ara m'he assabentat que jugant, jugant... "havem" embarassat la mecanògrafa.

En Sistacs no va voler que mai més en Bricall parlés en plural.

Didal Hett

LA IMPOSSIBLE CONQUISTA

S . I el senyor no mana res més... — digué el criat, acabant de col·locar les maletes en l'engraellat superior del departament.

—No, Ramonet, pots retirar-te—contestà amablement tot donant un copet a l'espatlla del servicial criat.

—En Jaume ja té l'avis de què vostè surt amb aquest tren i l'esperarà a l'estació.

—Molt bé, molt bé. Retira't i tanca la portella, a veure si tinc la sort de què ningú no vingui a molestar-me durant el viatge.

En Ramonet saltà del departament, tancà la portella i don Joan cercà una posició còmoda disposat a fer una bacaineta mentre el tren el traslladava a Sitges, on pensava passar agradosament la temporada de banys.

Era un home ben xarment, don Joan. Frisava en els quaranta, però tot ell respirava salut i juvenesa. No s'havia gastat prematurament i sense ésser un negat per als plaers de la vida, procurava tant com podia evitar els excessos, sempre perjudicials a la salut.

En Ramonet era el què podríem dir-ne el seu ministre de "relacions amoroses". Ell es cuidava de buscar-li unes cambreretes ben amables i complaentes, i així l'home anava tirant de la rifeta sense trambalsos ni commocions violentes. Naturalment que don Joan era un home previsor i sabia la prima per evitar compromisos ulteriors. Es el que ell deia:

—Una cosa es divertir-se honestament i una altra acceptar venciments a nou mesos de plaç. Ell seguia la tàctica dels grans generals: atacar amb fermesa en els moments de debilitat i de dubte de l'enemic, però després de l'atac, iniciar el què podríem dir-ne una retirada tàctica, per a fortificar-se i evitar els contra-assalts de l'enemic...

I com ell n'hi ha per aquests mons de Déu!...

Quan ja el tren estava a punt d'arrencar, sobtadament s'obrí la portella del vagó i don Joan veié interrompuda la seva tranquil·litat paradisiàca per un fru-fruteig de faldilles i un flaire de perfums que certament no li arrencaren cap ganyota ni cap gest de molèstia.

L'home s'assentà un xic més correctament del què ho estava, es tragué els lentes grocs de viat-

ge, i es resignà a "suportar" l'agradosa companyia que havia fet irrupció en el departament.

I raó que tenia, per "suportar-la".

La que acabava d'entrar era la Irene. Vint anys lluminics com un raig de sol i unes pantorrilles més lluminoses encara que els seus vint anys.

La Irene era una xicoteta d'aquelles que estan acostumades a cridar a la seva mama cada dos per tres, però no a cridar-la sense tò ni só i de qualsevol manera, no: quan ella la cridava, era que algú, distretament situat damunt d'ella, li pegava empentes i li rebregava el vestit i la mossegava o li feia qualsevol altra cosa de les que s'acostumen a fer quan se vol que una xicoteta cridi a la seva mare o giri els ulls en blanc i es defensi insultant al seu atracador dient-li "lladre", "em mates", i altres insults propis del cas i de la situació.

No té, doncs, res d'estrany, que en assentar-se la Irene davant de don Joan, li fes veure que les lligacames de "dernier cri" eren amples de tres dits i que es portaven ajustades bon xic més amunt de mitja cuixa.

Però don Joan, ni en va fer cas. Continuà tan tranquil, sense dignar-se ni acusar "rebut" de l'indirecta.

Veritat que la xicoteta tenia certa raó d'ofendre's per aquell menyspreu? No ho aclarim: tan si en tenia com si no en tenia, ella es va ofendre i es disposà a demostrar a aquell mal educat que unes pantorrilles tant ben fetes com les seves valen la pena d'ésser saludades amb una mirada de gairell i una rialleta a flor de llavi.

Així doncs, fent veure que la calor la molestava, la Irene va desfer un parell de croxets de la seva brusa i posà de manifest les belleses que guardava sota del teixit de seda.

Em sembla — es digué ella — que ara es donarà per entès, aquest beneit, i si s'atreveix a lo més mínim, toco el timbre d'alarma i el poso en el més gran dels ridícols. Així apendrà a retre els deguts homenatges a unes pantorrilles ben fetes!

Però don Joan, tampoc es donà per entès i es quedà tan tranquil.

La Irene, davant d'aquell nou menyspreu, estava rabiosa.

—Ah, però tu hi cauràs! — mormolà interiorment —. I si hi caus, ja pots ben dir que has begut oli!...

Encara no havia dit això, que ja havia creuat una cama damunt de l'altra, esperant els resultats fulminants d'aquella nova exhibició i cercant amb la vista el timbre d'alarma.

Si, si... Com si ho hagués ensenyat a la paret...

Don Joan començà a taral·lejar el darrer cuplet i la Irene es va quedar com si veiés visions.

—Aquest home és de marbre! — barbotejà rabiosa —. Però amb mi, ni el marbre, que et consti, beneit!

I en dir això, la Irene agafà la tavella de baix de la faldilleta i aixecant-la amb les dues manetes començà a ventar-se.

Ja veieu que l'exposició d'art decoratiu era absoluta. Ja veieu que qualsevol de vosaltres hauria fet una barbaritat. Doncs, don Joan ni es va dignar girar la vista. La Irene seguia ventant-se frenètica. Però ell seguia tan fresquet.

—Fa calor, veritat? — va esclafir la noia, decidida a jugar-se el tot pel tot.

—Si... Així, així... — respongué don Joan per dir alguna cosa.

—Que no fa calor? — insistí ella —. Que vostè no té calor? Que no té les sangs enceses?...

—Li confesso que no, senyoreta — respongué

ell sense fer el més petit moviment —. Al revés, noto una fresqueta...

—Deu ésser el vent de les meves faldilles... — insistí ella apropant-se-li encara més, tocant quasi bé la seva cara amb el seu cos meravellós.

—No, no, no és això — contestà ell amb una flemma del tot britànica —. No és això...

I flairant amb tota la força dels seus pulmons, afegí:

—Ara sé el què és aquesta fresqueta! Es que ja som en plena costa. No nota, senyoreta, una forta olor de marisc?

La pobra Irene caigué mig desmaiada en el seient, davant d'aquell home insensible com una pedra.

En arribar a Sitges, un criat entrà en el departament, i després d'haver agafat les maletes, digué a la Irene, oferint el braç a don Joan:

—Pobre senyoret, ja ho veu quina desgràcia: és milionari, i cego de naixença!...

LAURA BRUNET

QUI TENIA RAO?

EL diumenge passat m'estava aburrint a la plaça de la Llibertat, de la meva xirinolesca ex-vila, quan de sobte els meus ulls van ensopegar amb uns pits movedissos i unes anques ondulantes que em tragueren de l'ensopiment en que em trobava.

Com que aquells pits i aquelles anques formaven part integrant del cos magnífic d'una xamosa criadeta, me li vaig acostar i li vaig dir amb la veu més melosa que vaig trobar en el meu extens repertori:

—Vol que pugem a les barques, reineta?

Ella es va tornar una mica mica vermella i va fer que si amb el caparró.

No cal dir que una vegada assentats l'un davant de l'altre, jo vaig agafar la corda i la barqueta començà a balancejar-se. Poc a poc vaig anar donant més fortes les estrebades, i amb l'aire, les faldilletes de la formosa minyona voleiaven que era un gust, i m'oferien els més bells horitzonts. Ella feia com si no se n'adonés, però com que jo no treia la vista d'entre aquelles cames meravelloses, per excusar-me vaig dir-li:

—Perdo-ni, noia, però amb el vent se li aixeca... se li aixeca...

No podia acabar la frase. Els ulls em ballaven, els llavis se m'assecaven, i com que ella es veu que no era pas de les que baixen de l'hort, digué plena de malícia:

—Vol dir jove que és a mi a qui se li aixeca? No cal pas aclarir que aquella tarda la vam anar a acabar de passar a les Planes i sota l'ombra protectora dels seus pins fragants i remorosos.

Six Hanta

—Jo voldria un amant ben romàntic...

—Però amb conte corrent al Banc, veritat?

—Naturalment, dona!

Heu's ací les flors que ens fan estimar la Primavera

BE... JA HO VEURIEM SI ES VERITAT...!

MANEL — digué radiant de satisfacció en Lluís — per fi he trobat el que tu necessites! Una dona així...!

—I què vols dir amb això? — va fer en Manel amb aire desganat, mirant el seu amic Lluís.

—Que tens resolt el teu problema! Que si vols et pots casar demà mateix!

—Ep, ep, no corris, no corris que aquestes coses no es poden fer de qualsevol manera. Cal pensar-les molt, suspesar-les molt, i... deixar-les córrer de cada noranta nou, cent vegades.

En Manel i en Lluís eren amos de la fàbrica de capdells de fil més important del districte cinquè. Però passaven més engúnies que els nois de LA TUIES quan fan una conquesta de les que s'ha d'agafar auto per no fer un paper ridícol.

En Lluís era casat i els quatre mil duros que havia pescat del dot de la dona ja els havia enterrat en el negoci, i com que anaven curts de capital, ara es dedicava a buscar una pubilleta per en Manel, per donar la darrera embranzida al negoci i sortir d'engúnies d'una vegada.

—I bé, explicat, — digué en Manel prenent seient en el despatx.

—Primerament mira't aquest retrat.

—Refuma, quina dona! Això no és una dona, és una temptació amb els set pecats al damunt.

—Doncs mira, per poc que tu tingui's un xic de cervell, aquesta doneta podrà ésser el teu refugi i el teu recreu definitiu.

—No, no... la cosa, ja està bé, ja...

—Més del que et penses. Escolta: té vint-i-dos anys, quinze mil duros, i puc jurar-te que no li han trencat mai cap plat ni cap olla. Tant és així, que la xicota, que no és cap saldo, imposa algunes condicions.

—Explica't.

—Primerament vol que "ell" sigui un xicot guapo, elegant...

—Em sembla, noi que jo...

—No hi ha res a dir: reuneixes perfectament aquestes qualitats. La segona condició és que vol que "ell" tingui renda o negoci en marxa. No cal dir doncs, que també estàs en aquest cas. Però... però... la tercera ja és més difícil...

—Vols dir?

—Home, veuràs... ella és una bona moça... és d'una naturalesa molt forta, i la seva mare exigeix... exigeix...

—Aboca, home aboca!

—Doncs bé: exigeix trenta centímetres de... de... satisfaccions per a la seva noia.

—Home!...

—No, no, si ja ho deia jo que això... era una exageració.

—Home...!!

—Ho comprenc, ho comprenc... No hi ha dret a demanar...

—Potser si que aquesta senyora, perquè em casi amb la seva filla voldrà que m'escapi un tros de la meva persona...!!!

En Lluís, en sentir en Manel, va apretar a córrer i encara no se sap on rediantre ha anat a parar.

VIDA CONJUGAL

—Quin paper t'han repartit a la nova revista?
 —No sé: el director m'ha dit que aniria "vestida" de pulsera.

El senyor Pau i la senyora Pauleta fa dotze anys que són casats i surten a escàndol per dia. Els dies extraordinaris, els escàndols s'augmenten a dos o tres.

I és que la senyora Pauleta és una matrona guapassa de debó, i no pot deixar d'agrair amb un somriure les mirades fulminants i les parauletes dolces que li diuen els joves en passar pel costat d'ella.

I fins quan en el cine o en el tramvia fan alguna cosa més que mirar-se-la, ella es mostra amable i complaent en extrem.

—Que et penses que sóc un imbècil? — deia aquest dia el senyor Pau en un dels escàndols acostumats.

I la senyora Pauleta li respongué:

—Veus? Això si que no ho crec... Però no en facis cas: podria molt bé anar equivocada en la meva apreciació...

Rafles

SENSE MALICIA

JO sóc molt aficionat als ocells; a casa en tinc un estol que dona bo de mirar, i fou per això que aquell dia, en passar per la Rambla, em vaig emprendre d'un pardal, i que tot seguit el vaig comprar per poc preu.

—Mentre jo feia tractes amb l'ocellaire, al costat meu mateix, una gentil damisella rossa, de cabells curts i encrespats que el ventet suau d'aquell matí inquietava constantment, pagava l'import na gàbia envidriada que acabava d'adquirir.

Segürem Rambla amunt els dos quasi fregant-nos la roba, sense dir-li jo ni una paraula, però a cada pas em sentia més enamorat d'ella.

Baix, baixet, fent un esforç — perquè sóc molt vengonyós — vaig murmurar suaument:

—Què pagaria jo perquè el meu pardal pogués estar sols per un moment presoner dins de la seva gàbia daurada, senyoreta!...

Ja veieu que la meva exclamació era ben innocent, ben clara i ben senzilla. Doncs, bé, jo no sé com rediantre la devia interpretar aquella deliciosa nena, que se'm va quedar mirant fixament i em digué tota estranyada:

—Daurada?... I ara! Com ho sap que sóc rossa i que em tenyeixo els cabells del cap?...

Saf

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns envien propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires llegidors de LA TUIES. D'aquests contes, en premiarem un cada número, amb la respectable quantitat de "deu pels", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Aler-ta, doncs, i apretar l'axí!

LLIÇÓ DE LOGICA

EL professor ha sotmés als seus alumnes el se-güent exercici: "Què és la família?". Cada alumne ha de detallar les seves impressions d'acord amb la vida dintre de la seva llar.

En Joanet, que és un noi molt aplicat, en arribar a casa comença l'exercici.

—Escolta mamà — pregunta el noi per començar la tasca —, com i on vaig néixer jo?

La mare se'l queda mirant, i després d'un moment de dubte, respon:

—Sota una col.

—I la nena, la Lluïseta?

—També sota una col — fa la mare fugint d'es-tudi.

—I en Ricardet, el menut?

—També, home, també! — exclama la mare ja un xic empipada.

El noi rumia una estona, i després comença així l'exercici:

"A casa estem perduts. Ningú no té cura de jugar a l'amor, i han d'anar a cercar les criatures sota les cols..."

P. Amplines

UNA CONFESSIO ...

LA Rosalia crida la seva mare i li diu ferma i decidida:

—Mamà: jo no em vull casar amb en Ri-card, passi el que passi!

—Però, per què, filla meva? Pensa que és molt ric; pensa que ja tothom sap que vos caseu!... Se-rà un paper ridícol molt gros!

—Es inútil que insisteixi's., no m'hi vull casar!

—Però, almenys, digues perquè, dona.

—Perquè no l'estimo... No em diu res al cor...

—I bé, dona; mira, jo tampoc estimava el teu pare i a la segona vegada de posar-me al llit amb ell, ja l'estimava com un anyell. Tu no saps el què és això, tonteta.

—Mamà: insisteixo en què jo no em vull casar amb en Ricard...

—Però dona, no et dic que...

—No cal que t'escarrassis: fa un mes que cada tarda la passem junts en un moblat discret, i puc assegurar-te que no l'estimo gens ni mica!

Vanda Rhotà

EL SOMNI DE L'ANTONIETA

L'ANTONIETA feia vuit dies que havia vin-gut a servir a Barcelona, facturada directa-ment des de Gratallops a casa dels senyors Garcés. No cal dir, doncs, que la xicota portava llana, no solament a on n'acostumen a portar les noies de setze anys, sinó que, de més a més, en portava una bona existència al clatell.

Era un àngel de Déu, ve't-ho aquí.

Un dia la xicota, passada mitja nit, va començar a cridar desesperadament des del seu quarto:

—Senyora Maria! Corri! Vingui!

—Què tens? Què et passa? — preguntà la senyo-ra obrint el quartet de la minyona, amb una bata tirada al damunt.

—Ai, senyora Maria, m'ha passat una cosa molt estranya!

—Explica't d'una vegada!

—Veurà que jo dormia, i he somiat que un home entrava aquí a l'habitació i em destapava, i començava a fer-me galindaines...

—I per això m'has fet llevar, beneita? Dorm, dorm i no m'amoïnis!

—Oh, esperi's, senyora, esperi's! Després de fer-me galindaines, aquell home i de fer-me-les per tot arreu, s'ha posat en el meu llit i... m'apretava, m'apretava, com si me'n volgués treure. Tant em devia apretar, que a l'últim m'he despertat, i aquell home ha fugit corrents com un esperitat.

La senyora, comprenent que aquella noia estava veient visions, li digué, ja a punt d'anar-se'n:

—Tot això ha estat un mal somni que t'ha inspirat el diable.

—El diable? Vol dir que era el diable?

—Sí, dona, sí... Apa, apa, dorm i no tinguis por de res.

—Doncs miri, senyora Maria — digué la noia amb una ingenuïtat de colometa — cregui que jo hauria dit que era el seu marit!

La senyora va tancar la porta de l'habitació d'una revolada, però l'endemà el senyor Garcés es va llevar amb la cara plena d'esgarrapades i de blaus.

Granota III

TERMES CIENTIFICS

ELLA és una novel·lista d'aquestes de gènere blanc i insubstancial que ara s'estila.

Ell... ell és el nostre xarman director, ja vos ho direm, però vos preguem que no ho féu córrer.

Es conegueren a la biblioteca d'un centre cultural de la nostra ciutat.

I una tarda que s'avorrien, acordaren anar a berenar a Vallvidrera.

Naturalment, després del berenar vingué lògicament el que forçosament havia de venir, sobretot si es té en compte que la posta de sol era molt poètica.

Acabada la funció, la novel·lista s'alçà, s'arreglà les faldilletes i exclamà sentenciosament:

—*Consumatum est!*

Els dies passaren. Les sortides al camp sovintejaren, i el nostre director, que és un "as" en les lluites de l'amor, anava ensinistrant a la seva jove parella en els intrincats laberintes que condueixen al plaer per diferents camins.

Una tarda, més xafagosa que les altres, les coses començaren a embolicar-se i cap al tard, en pondre's el sol, mentre ella estirada damunt de l'herba contemplava un niu de formigues, tota distreta, el nostre director s'aixecà, donà un cop d'ull a l'horitzó, s'espolçà un xic el vestit i exclamà amb la major de les senzilleses:

—*Consumatum oest!*

Sara Trusta

COMPTE JUST

ELS senyors Bufalà, marit i molla, han anat a visitar els senyors Recasens.

Tot prenent el te parlen de mil coses, quan un nen, bufó com un angelet, fa la seva entrada al saló.

—Ai quin nen més bufó! — fa la senyora Bufalà, asseient-se'l sobre la falda —. Es de vostès?

—Sí, senyora sí — respon tota orgullosa la mamà.

—Que ja vas a estudi, maco?

—Sí, senyora.

—Com te dius?

—Ramonet, com el papà.

—I que és cixerit! Quants anys té?

La senyora Recasens, rumia un moment i respon:

—Sis; ara els farà; el mes que ve... Es a dir, sis... no, no... cinc, perquè... esperi's, comptem: jo em vaig casar amb en Ramon ara fa cinc anys... sí, sí, el nen en farà sis el mes que ve...

Ja és veritat, ja, aquell aforisme castellà que diu que "por la boca muere el pez".

Darling

OH, L'AMISTAT!..

EL senyor Josep, que ja ha passat de la cinquantena, és un viciosot de marca. Té callers i li agrada viure i, encara que ja ha fet a tots en qüestions dels combats de l'amor, és un sibarita que s'extasia en els moments de contemplació.

Feia temps que anava darrera de la senyora d'un veí seu i per fi, un dia que aquella es volia comprar un abric de pells, es decidí a escoltar al llibertí.

Acordaren anar a un moblat de luxe i ja allà, ella va començar a treure roba de damunt del seu cos magnífic.

El senyor Josep, la contemplà llarga estona, i, quan ja estigué satisfet, digué en to d'home penedit:

—No, no, no pot ésser. No passo endavant... El teu marit és el meu millor amic, si no em veig amb cor d'enganyar-lo. Vesteix-te i perdona, noia.

Ja és ben gatamula, ja, el senyor Josep!..

Cardunets

Conte premiat en el número passat:

LA FONDA DELS SOSPIRS

I el Japet, respongué amb un gran sospir i com si estés donant una esbranzida per fer arrencar un carro encallat:

—No me'n parleu, sogre, no me'n parleu! En vuit dies que apreto, no hi ha manera de poder obrir!...

Noi de Manresa.

Serenitat i rapidesa

—Senyoreta, quina desgràcia! Al rebedor s'està esperant el senyoret Lluís, i en aquest moment està pujant el senyoret Ernest!

—Està bé: fes passar en Lluís i tu mira d'entretenir cinc minuts a l'Ernest...

EL CASAMENT DEL FORNER

EN Japet, el diminut forner de Vilaestreta, s'havia casat amb la Rosé, la pubilla de Mas Gardat, una xicota fresca com una poma i alta i ferma com una torre.

Amb motiu del casori, el forn va quedar tancat durant uns quants dies, però quan ja en feia més de vuit, el Nasi, el pare de la Rosé en veure que els nou casats no donaven per acabades les vacances nupcials, es decidí un dia de bon matí a anar a trucar a la porta del forn.

—Què hi ha de nou? — preguntà des del llit en Japet amb una veu prima, prima que quasi no se'l sentia.

—I doncs, nois! — exclamà el Nasi, paternalment — Encara tancat?

CORREU SECRET

Merceneta: Miri, si ens torna a escriure una altra cosa com la darrera, li exigirem explicacions en un reservat de can Verdura. — *Sara Trusta:* És més salada que una tallarina de les que a nosaltres ens agraden tant. — *Six Hanta Nou:* Va un xic retocat. — *Vaca Lenta:* Qui és qui hi va? El conte l'havem adaptat a les circumstàncies. — *Pere Cascabells:* Vostè ja deu saber que amb cascabells és un xic més car. Va el cop de mà. Cops de mans com aquests són els que ens agraden. — *Fly Candor:* Nosaltres per pagar les deu peles sempre tenim la caixa oberta. Pot venir quan vulgui; no fem com les menors de compromís a la nostra administració. — *J. A.:* Pot enviar tants versos com vulgui, però no ens par-li de coses tristes. Som pobrets i alegrets, nosaltres. — *K. K. Uet:* I que és dolent, fill meu! Vostè tot sol ha escrit això? — *Casca Rabies:* Miri, casqui el que vulgui però no ens atabali.

**Aquest número ha estat
passat per la censura
governativa**

Erotyl: és el producte magnífic per a combatre eficaçment la **IMPO-TENCIA** i la **NEURASTENIA**, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament

Venda a l'engròs i detall: *Alt de Sant Pere, 50 farmàcia del Doctor W. DUTREM. Barcelona*

DEMA a la nit, al teatre Talia, la companyia Calvo-Porres estrenava una obra titulada "Oh el Charleston!", que, segons tenim entès, és una cosa que val la pena de veure-la.

Si no surt un entrebanc nosaltres no hi faltarem, i del que resulti l'obra compte al públic donarem.

o o o

HEM vist a l'Edén, als "Chocolats". Són uns mulatos que toquen els trastets del jazz-band amb d'allò més salero. Les nenes, bones, per ara. Una d'elles, que per cert és de Lleida, ens deia que balla tant que no para mai. Ja ens sap greu, ja, que la pobra xicoteta no pari!

Si parés una estoneta aniríem al "Xalet", i en premi ja li fariem algun petit regalet.

o o o

HEM fet la nostra habitual visita al "Ba-ta-clan". Les xicotetes continuen essent les mateixes, però entre ells hi trobem a la xamosa Manolita Collado i aquest ja és suficient atractiu per a nosaltres, per a fer-nos-hi caure de tant en tant.

Puix la noia val la pena i a un mort fa reviscolar suposant que un mort se'n vagi una estona al "Ba-ta-clan".

o o o

DIJOUS passat es va estrenar al Poliorama l'opereta "El Pierrot Negro". No tindria res de particular la cosa, puix l'obra ja s'havia estrenat en altres teatres, si no consignéssim que l'autor de la música es diu Karl Hajos.

Karl Hajos, i quins noms gasten els vienesos!

Per mi, tot és una broma i si és broma no està mal, que s'ha empescat amb catxassa el gran Cassimir Giralt.

L'Afarta Pobres

DIUMENGE vàrem anar als bous. Així, tal com sona. I no és que siguem castigos ni que ens haguesin d'entusiasmar les "espantàs del Gallo", ni les proeses de "doblé" del "Chicuelo", ni la valentia d'aquell senyor que es posa un nom que fa pudor. No. És que la Banda de la Creu Roja, que hi tocava, havia d'estrenar el nou pas-doble "Old Spain", original del popular, bellugadig i simpatiquíssim Demón, conegut entre la nostra gent, o sigui els que portem mala vida, per en Torretes. En Torretes és un xicot a qui estimem més que les nines dels nostres ulls, que penca com un negre — ara això està ben dit des de que els negres es dediquen a tocar el jazz-band — i que fa una musiqueta que se t'enganxa a les orelles com s'enganxen els corridos a les menors quan les fan ballar.

Creiem inútil dir que "Old Spain" va tenir un èxit sorollós, com l'autor es mereixia, i aquest èxit no fa més que confirmar el que ja ha tingut l'esmentada composició a París, Londres, Berlín i altres capitals europees, on fa més furor que l'Uzcu-dun i la Raquel Meller reunits.

Demón: a n'el pas que portes et faràs tan popular que per guardar l'ordre públic et tindran de custodiar.

o o o

D'UNA crònica teatral del senyor Bernat i Duràn, aquell que tot ho troba mal fet:

"Los personajes, arrastrados por los hilos de la Farsa..."

La Farsa en qüestió, no es pensin que sigui cap marrequet d'aquests que de fils es deixen trencar-ne en pocs dies tres.

o o o

EL "Concert Apolo" funciona des de fa uns quants dies sota la direcció espiritual del gran Macià Clot, aquell senyor que durant tants anys va portar amb un encert dig-ne de totes les lloances, la batuta

del "Royal Concert", conegut vulgarment per "Can Mastega Pardals". No cal pas dir que, amb un element com aquest, l'"Apolo" tindrà més gent que llegidors LA TUIES, sobretot si continua aguantant al cartell a xicotetes de tants bons portaments com són la Merceneta Bueno, la Olympia de Córdoba i la Carmeta de Talia.

A propòsit, hem de consignar que també hi treballa una noia que es diu Nievalina.

Ja sap el que es diu aquesta noia? Ja sap el que és la "nievelina"?

Que vagi un xic amb "cuidado" i no es posi disbarats, per nom, perquè els seus encisos semblaran sofisticats.

o o o

A "Eldorado", el simpàtic matrimoni Melià-Cibrià, ha estrenat el vodevil "Dollars", d'en Raul Praxy, traduït per en Cadenas i en Castillo. Segons s'anunciava als cartells, els traductors havien respectat fidelment l'original francès. Naturalment, encara que hi hagués el consabat cartell de "No apta para señoritas", n'hi varen anar la mar, puix ja és sabut que a les nenes els hi agrada molt anar a un lloc qual-sevol, a condició de què els hi diguin que no hi vagin. I es van trobar amb la decepció de què "Dollars", és una comèdia més mansa que els articles d'en Pallardó.

Ço que no vol dir que "Dollars" no faci riure a la gent ni estigui plena de xistos d'aquells de guillem corrents.

EPI... EPI...
No ho dubteu ni un moment: Per bones gomes higièniques. — Per bons lavatges higiènics. — Per bons polvers de matar cabres: LA MUNDIAL: ESPALTER, 6

PAGEOL
combate la blenorragia

«LA MASCOTA»

Caixa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de les millors marques - Sense rival -

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{ts} CAPSA

1. SAN RAMÓN, 1. BARCELONA

MAISON MEUBLE

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27

AGENCIER

Telèfon 3221 - A.

Mont d'Or Meubles

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6

al costat del Teatre Circo Barcelonés

Telèfon 4688 - A.

Gran comoditat — Saletes de bany — Telèfon privat

Calefacció central — Habitacions a 5 ptes.

Reserva absoluta

SARNA

Sin baño, sin peligro y rápidamente, la cura el

ANTISARNICO MARTI

VENTA:

Bruch, 49, Parlamento, 17

y Farmacias

CABRES

si en teniu i voleu que fe-

gin esverades com si veies- sin el llop, compreu la

LOTION LADIL

que la trobareu per

DOS PESSETES, al

Carrer de l'Unió, Farm. 11

SARNA

(RONYA)

es cura en deu minuts amb

SULFURETO

CABALLERO

Comte de l'Asalt, 86

i centres d'específics

Barcelona

PROU SIFILIS — PROU MALALTIES SECRETES

MALALTS:

LES AFECCIONS DE LES VIES URINARIES, PELL, PURGACIONS, MALALTIES SECRETES, IMPOTENCIA, EYACULACIONS I MALALTIES NERVIOSES, són tractades al

INSTITUT MEDIC POLICLINIC

ALT DE SANT PERE, 59, PRAL., 1.ª

per el modern procediment ultra sensacional del Dr. SLIVIO TOSHIRO, de Yokohama, proporcionant una curació completa i ràpida. — Tractament seriós — Eficàcia reconeguda

Els que visquin apartats, poden escriure amb detalls a: "Director de l'Institut Mèdic Policlínic, Alt de Sant Pere, 59, pral." i se'ls indicarà gratuïtament, baix sobre tancat i sense cap indicació exterior, el tractament enèrgic indicat en cada cas

Consulteu-nos una volta! — Vosaltres sereu els nostres propagadors! — No perdeu el temps! Cada minut és or per la vostra salut! — Veniu a l'Institut, o escriviu avui mateix

S'ha publicat la formosa novel·la sentimental

RÓMULA

que és l'obra mestra de la literatura dels tendres amors.

- Creu-me: jo i en Lluís serem molt feliços; té un cor molt gran.
—I què penses fer-ne, d'un cor?
—Dona, això són maneres fines de parlar...